

Arrest

nr. 221 576 van 22 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2019 tot vaststelling van de grens.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters aanwezigheid in het Rijk werd een eerste maal vastgesteld op 4 januari 2019 toen zij werd aangetroffen op de terreinen van het havenbedrijf te Zeebrugge. Zij verklaarde E.T. te heten, de Eritrese nationaliteit te hebben en minderjarig te zijn.

1.2. Op 4 februari 2019 werd verzoekster opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf bij een politiecontrole te Brugge.

1.3. Verzoekster werd op 8 februari 2019 wederom in illegaal verblijf aangetroffen bij een politiecontrole te Wommelgem.

1.4. Op 13 februari 2019 werd verzoekster geïntercepteerd door de politiediensten nadat zij van een vrachtwagen sprong te Damme.

1.5. Verzoekster werd op 11 mei 2019 aangetroffen op een parking te Ranst. Zij verklaarde E.T. te heten en meerderjarig te zijn.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op 11 mei 2019 nam ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op 11 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op datum en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de DVZ en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 11/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 11/05/2019 door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Vasthouding [...]

Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Ingevolge een onderzoek van vingerafdrukken werd op 14 mei 2019 vastgesteld dat verzoekster, onder de naam T.Y.T., op 6 november 2018 een visum type C (toerisme) aanvroeg bij de Italiaanse ambassade te Addis Abeba (Ethiopië) en dat dit visum haar op 7 november 2018 werd toegestaan. Verzoekster legde hierbij een Ethiopisch paspoort voor waaruit blijkt dat zij meerderjarig is.

1.8. Op 15 mei 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot vaststelling van de grens. Deze beslissing, die verzoekster op 15 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In opvolging van de bijlage 13 septies dd 11/05/2019, betekend aan betrokkene te Steenokkerzeel, op 11/05/2019, ten aanzien van,

Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [T.]

voornaam: [T.Y.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: [T.E.], [...], van Eritrese nationaliteit

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Ethiopië te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Ethiopië in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaarde op 11/05/2019 van Eritrese nationaliteit te zijn en niet naar haar land van herkomst te kunnen terugkeren vanwege de politieke problemen met haar overheid.

Op 14/05/2019 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken vast dat de vingerafdrukken van betrokkene een hit opleveren in het Visum Informatiesysteem (hierna VIS), waaruit blijkt dat ze de Ethiopische nationaliteit heeft. Geconfronteerd met deze informatie, erkende betrokkene dat ze met een Ethiopisch paspoort met Italiaans visum naar Europa reisde maar ze hield vol dat dit paspoort vals was.

Ze bleef bij haar verklaring de Eritrese nationaliteit te hebben zonder hier evenwel het minste bewijs voor aan te brengen.

Ze verklaarde Eritrea te hebben verlaten om de dienstplicht te ontwijken. Bij een terugkeer naar Eritrea vreest ze gearresteerd en vermoord te worden. Ten aanzien van Ethiopië haalde ze geen enkele vrees aan.

Op basis van de elementen in het dossier, dient er vastgesteld te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar vermeende Eritrese nationaliteit.

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft bet[r]okkene op 16/11/2018 bij de Italiaanse autoriteiten in Addis Abeba een Schengenvisum kort verblijf aangevraagd en bij deze aanvraag haar origineel, Ethiopisch paspoort voorgelegd.

Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, zijn biometrische gegevens in het VIS verwerkt. De Italiaanse autoriteiten hebben haar een Schengenvisum kort verblijf toegekend. Bij de afgifte van het visum werd haar Ethiopische paspoort grondig op authenticiteit gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van zijn of haar vingerafdrukken dient toe te staan, indien het de eerste aanvraag betreft, is het niet aannemelijk dat betrokkene gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort.

Het is dus volstrekt ongeloofwaardig dat zij over de Eritrese nationaliteit beschikt, en niet over de Ethiopische. Er dient dan ook onderzocht te worden of er in haar hoofde een risico bestaat wat betreft een schending van artikel 3 EVRM bij een verwijdering naar Ethiopië.

Betrokkene drukt ten aanzien van een terugkeer naar Ethiopië geen enkele vrees uit, noch haalt zij enig element aan dat kan wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugleiding naar Ethiopië.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.9. Bij arrest nr. 221 415 van 20 mei 2019 verwierp de Raad de vordering tot schorsing van de beslissing van 11 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij diligent optrad en dat aangezien zij van haar vrijheid is beroofd er een risico bestaat dat de bestreden beslissing op korte termijn zal worden uitgevoerd. Zij licht toe dat zij dan ook geen beroep kan doen op de gewone schorsingsprocedure indien zij wil vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voordoet.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de hoorplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. Principes

i. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Pour pouvoir conclure au respect de l'article 3 de la CEDH, il est nécessaire de respecter strictement le volet procédural de cette disposition, selon lequel l'enquête menée sur le risque réel de violation de l'article 3 doit être effectuée de manière approfondie et rigoureuse.

En cas d'expulsion d'un étranger, il appartient en effet à l'autorité administrative de mener une enquête appropriée et approfondie lorsqu'elle est confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Cet élément a été confirmé par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt MSS c. Belgique et Grèce :

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66 67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation. (nous soulignons)”

L'arrêt J.K. c. Suède précise quant à lui comment l'enquête doit être menée par les services compétents:

86. In F.G. v. Sweden (cited above), the Court found the following concerning the assessment of the existence of a real risk:

‘113. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and Saadi v. Italy, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, Saadi v. Italy, cited above, § 129, and N. v. Finland, no. 38885/02, § 167, 26 July 2005). ...

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see F.G. v. Sweden, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination [...] » .

Le risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH doit donc être évalué sur base d'une enquête rigoureuse et approfondie de sorte que tout doute raisonnable relatif au risque de violation de la disposition précitée puisse être effectivement écarté .

ii. Du principe général de droit audi alteram partem

Le principe audi alteram partem – droit d'être entendu – est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard . Ce principe est défini par le Conseil d'Etat, dans les termes suivants :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours »[...].

Le Conseil d'Etat précise que le non-respect du principe général du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision prise par l'autorité lorsque l'irrégularité aurait pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision .

iii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif .

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte .

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, La requérante informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » [...].

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » [...].

iv. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » [...].

2. Application en l'espèce

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers l'Ethiopie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;
- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par la requérante, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance .
- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné , dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;
- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain .
- lorsque la requérante produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter.

1.

En l'espèce, la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH, dans son volet procédural, en ce que l'enquête menée sur le risque de violation de cette disposition n'a pas été effectuée de manière approfondie et rigoureuse.

Il ressort en effet de la décision attaquée qu'il n'a pas été tenu compte par la partie adverse des déclarations insistantes et répétées du requérant selon lesquelles « ze bleef bij haar verklaring de Eritrese nationaliteit te hebben zonder hier evenwel het minste bewijs voor aan te brengen. Ze verklaarde E[r]jireta te hebben verlaten om de dienstplicht te ontwijken. Bij een terugkeer naar Eritrea vreest ze gearresteerd en vermoord te worden ».

La décision attaquée souligne en effet que le passeport éthiopien en question est authentique, ce qui n'est pas nécessairement remis en cause par la requérante qui reconnaît elle-même que son frère a payé un tiers afin qu'il se charge d'obtenir un passeport Ethiope pour la requérante et qu'elle puisse quitter le pays. Elle affirme avec vigueur être de nationalité érythréenne et confirme qu'elle n'est nullement intervenue dans le processus d'obtention frauduleux du passeport. En effet, son frère vivant au Royaume Uni s'est chargé de l'entièreté des démarches concernant le passeport ainsi que du visa. La possibilité d'obtenir des pièces d'identité frauduleuses en Ethiopie est une pratique courante dans le pays où la corruption est largement répandue (voir également pièce 5).

La requérante apporte par ailleurs des preuves qui démontrent de manière incontestable qu'elle possède bien la nationalité Erythréenne :

- 1- Carte d'identité Erythréenne du père de la requérante (pièce 2) ;
- 2- Carte d'identité Erythréenne de la mère de la requérante (pièce 3) ;
- 3- Carte de résidence du Royaume-Uni du frère de la requérante (pièce 4).

La mère et le père du requérant possèdent la nationalité Erythréenne. Le frère de la requérante est celui qui s'est chargé de payer un tiers afin que sa sœur puisse obtenir un passeport éthiopien et quitter le pays. Ils ont la même mère mais pas le même père. En outre, la langue parlée par la requérante est le Tigrinya. Ces documents apportés par la requérante prouvent qu'elle est bien Erythréenne.

En faisant abstraction des considérations précédentes et en n'enquêtant pas de manière plus approfondie sur la véritable identité du requérant avant d'analyser l'existence d'un risque réel de traitements inhumains et dégradants en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine, la partie adverse n'a pas procédé à une enquête approfondie et rigoureuse, en violation de l'article 3 de la CEDH. En l'absence d'une telle enquête, notamment afin d'établir l'identité véritable du requérant,

préalable essentiel à toute décision de refoulement vers le pays d'origine, tout doute raisonnable relatif au risque de violation de la disposition précitée ne saurait effectivement être écarté.

2.

En l'espèce, la décision attaquée viole également l'article 3 de la CEDH, dans son volet matériel, en ce que, d'une part, elle prévoit l'expulsion du requérant vers l'Ethiopie alors qu'il risque d'être soumis là-bas à des traitements inhumains et dégradants, mais également en ce que, d'autre part, elle ne procède à aucun examen du risque de traitements inhumains et dégradants en Erythrée, alors que la requérante risque de faire l'objet d'un refoulement indirect vers ce pays.

Sur base des informations récoltées auprès du requérant, et qui auraient nécessairement dû être précisées et prises en compte par la partie adverse si elle avait mené une enquête approfondie et rigoureuse, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait ou devait nécessairement avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie d'une part, et vers l'Erythrée d'autre part.

En l'espèce, la requérante invoque en effet le risque d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants s'il est renvoyé en Ethiopie, pays vers lequel la partie adverse envisage de le renvoyer (A). La requérante invoque également le risque d'être soumis à de tels traitements dans un second temps, en cas de refoulement indirect vers l'Erythrée, son pays d'origine (B).

A. Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers l'Ethiopie

Il existe en effet des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas d'exécution de la décision litigieuse et de renvoi du requérant vers ce pays, elle y courra un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

La loi éthiopienne relative à l'immigration prévoit en effet que sortir du pays sans être en possession de documents de voyage valide constituent une infraction punissable d'une peine de prison pouvant aller jusqu'à trois ans. En effet, le passeport Ethiopien a été obtenu frauduleusement par le frère de la requérante puisqu'elle ne possède pas la nationalité Ethiopienne.

L'Immigration Proclamation No. 354/2003 prévoit en effet en son article 20, ce qui suit :

« Unless higher penalties are provided for in the Penal Code:

(a) any person who enters or leaves Ethiopia in violation of the provisions of Article 3 or 6 of this Proclamation or who is an accomplice is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both; [...] »

L'article 6 concernant la sortie du territoire prévoit ce qui suit :

« A person departing from Ethiopia shall possess:

1. a valid travel document;
2. unless otherwise permitted an entry visa which will enable him to enter the country of destination; and
3. a health certificate, as may be necessary. »

En cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie, celui-ci court le risque réel d'être arrêté sur base de la loi précitée et d'être condamné à une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à trois ans. Or, il ressort de plusieurs rapports que les conditions de détention en Ethiopie sont d'une gravité telle qu'il y a lieu de constater l'existence d'une pratique générale aboutissant à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH.

Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017 énonce notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons :

“Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)”

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food, water, sanitation, and medical care (...) (nous soulignons).”

Le rapport le plus récent du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia » , énonce également ce qui suit :

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance [...]. »

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point difficiles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter violation de l'article 3 de la Convention. De plus, il ressort des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels mettant en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH à l'égard des personnes détenues en Ethiopie.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de torture ou de traitements inhumains et dégradants est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par La requérante permettent d'établir qu'en cas de renvoi vers l'Ethiopie, il risquerait d'être détenu et de subir en prison des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, compte tenu du degré de gravité établi des conditions de détention en Ethiopie.

B. Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi indirect vers l'Erythrée

Si la requérante n'est pas arrêtée et détenue en Ethiopie pour les raisons susmentionnées, le risque existe que l'Ethiopie le renvoie dans son pays d'origine, l'Erythrée. En ce sens, il existe donc aussi un

risque de refoulement indirect, élément qui n'a pas été pris en considération par la partie adverse. Or, il existe également des motifs sérieux et avérés de croire que La requérante court un risque réel de torture ou de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi vers son pays d'origine.

A cet égard, la requérante précise avoir été contrainte au service militaire en Erythrée, et avoir fui pour cette raison. En cas de retour, elle craint d'être maltraitée, envoyée en prison ou tuée par l'armée.

L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports, dont la partie adverse avait – ou devait avoir – connaissance. La situation générale dans ce pays aurait ainsi dû nécessairement conduire la partie adverse à procéder, de manière effective, à une appréciation du risque de traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine, ce qui n'a pas été le cas en l'espèce alors que La requérante a notamment précisé, et ce à plusieurs reprises, craindre le service militaire.

Cette crainte exprimée par la requérante peut par ailleurs largement être confirmée par les rapports disponibles sur la situation en Erythrée. Amnesty International souligne, par exemple, notamment que chaque personne retournée en âge d'être enrôlée pour le service militaire court un risque important d'être sujet à une détention arbitraire, à des tortures ainsi qu'à l'exercice subséquent du service militaire [...].

En mai 2016, la Commission d'enquête internationale des Nations Unies a conclu dans son rapport final sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, qu'il y a des motifs raisonnables de croire que le service militaire équivaut là-bas au crime d'esclavage qui constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH mais également un crime contre l'humanité. Le service militaire obligatoire en Erythrée donne de plus fréquemment lieu à des abus physiques, en ce compris la torture.

Il ressort de ce qui précède, d'une part, que la requérante a déjà fait l'objet par le passé de traitements inhumains et dégradants ainsi que de tortures en Erythrée, en particulier durant son service militaire, et d'autre part, que le récit du requérant concorde avec les informations précitées. A cet égard, il convient de rappeler, conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, que « l'existence de mauvais traitements antérieurs fournit un indice solide d'un risque réel futur qu'un requérant subisse des traitements contraires à l'article 3, dans le cas où il a livré un récit des faits globalement cohérent et crédible qui concorde avec les informations provenant de sources fiables et objectives sur la situation générale de le pays concerné. Dans ces conditions, c'est au Gouvernement qu'il incombe de dissiper les doutes éventuels au sujet de ce risque [...] ».

L'Erythrée est par ailleurs tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises. Il résulte de ces rapports – qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres – que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée. En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées.

Il s'ensuit que l'éventuel renvoi du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports cités dans la pièce 3, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle ne tient pas compte du risque de refoulement indirect vers ce pays, viole l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Conclusions :

- Le risque de détention en cas de renvoi vers l'Ethiopie et la gravité des conditions de détention reflétant l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH dans ce pays, permettent d'établir un risque de traitement inhumain et dégradant en cas d'expulsion du requérant vers l'Ethiopie. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, viole l'article 3 de la CEDH ;

- *Le risque d'enrôlement dans l'armée du requérant mais également de détention (voire de mort) pour avoir déserté ainsi que la situation générale en Erythrée permettent également d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut en Erythrée, viole l'article 3 de la CEDH.*
- *En ne procédant pas à un examen approfondi et rigoureux du risque de violation de l'article 3 de la CEDH, la partie adverse a également violé la dite disposition. Ce faisant, la partie adverse a également violé le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que la requérante n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée puisque celui-ci semble n'avoir été questionné que sur le risque encouru en cas de renvoi en Ethiopie. Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat, la violation de ce principe entraîne l'illégalité de la décision attaquée, dès lors que cette irrégularité a pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision. Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;*
- *La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation est inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce. ”*

2.3.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoekster op correcte gronden aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet om verzoekster, die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, terug te leiden naar de grens met Ethiopië. Verweerder heeft tevens geduid waarom hij oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekster dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en waarom hij meent dat er geen reëel risico bestaat dat verzoekster bij een terugkeer naar Ethiopië zal worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verweerder heeft hierbij geduid dat verzoekster gebruik maakte van een authentiek Ethiopisch paspoort dat was voorzien van een door de Italiaanse autoriteiten afgegeven visum type C om naar Europa te reizen. Hij heeft benadrukt dat verzoekster pas een visum type C kon krijgen door zich in persoon aan te bieden en afdrucken van haar vingerafdrukken toe te staan en dat het paspoort dat zij diende voor te leggen om het visum te verkrijgen grondig op authenticiteit werd gecontroleerd. Verweerder heeft geconcludeerd dat verzoekster niet kan voorhouden dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en dat derhalve geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangevoerde problemen die gelieerd zijn aan het bezit van deze nationaliteit. Verweerder heeft ook gesteld dat er geen enkel element werd aangevoerd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster bij een terugkeer naar Ethiopië dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.2. Inzake de voorgehouden schending van de hoorplicht kan het volstaan op te merken dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster onder meer op 4 januari 2019, op 12 mei 2019 en op 14 mei 2019 werd gehoord. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster op het ogenblik dat zij werd gehoord niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om alle informatie die zij als nuttig beschouwde aan verweerder mee te delen. Een schending van de hoorplicht blijkt niet.

2.3.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient allereerst te worden gesteld dat verzoekster onterecht stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij steeds heeft volhard de Eritrese nationaliteit te hebben. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, immers opgemerkt dat verzoeksters beweringen niet geloofwaardig zijn gelet op het feit dat zij, om naar Europa te reizen, gebruik maakte van een Ethiopisch paspoort waarin door de Italiaanse autoriteiten een visum type C was aangebracht, wat impliceert dat verzoekster zich persoonlijk aanbood bij de Italiaanse diplomatieke diensten en dat de authenticiteit van haar paspoort werd geverifieerd. Verweerder heeft verzoeksters verklaringen niet aanvaard omdat deze geen steun vinden in het feitenmateriaal waarover hij beschikt.

Verzoeksters betoogt dat haar broer, die in het Verenigd Koninkrijk woont, de nodige stappen zette om haar in het bezit te laten stellen van een paspoort en dat zij bijgevolg niet weet of het paspoort waarnaar verweerder verwijst al dan niet een authentiek document is laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerders vaststelling dat verzoekster een visum kreeg en dat haar paspoort dus grondig werd gecontroleerd en niet als vals kan worden beschouwd incorrect is. De Raad merkt in dit verband op dat artikel 32, eerste lid, a, i) van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode uitdrukkelijk bepaalt dat een visum dient te worden geweigerd indien een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument wordt voorgelegd en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster een visum werd toegekend, wat betekent dan niet werd vastgesteld dat zij gebruik maakt van een niet-authentiek document.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een verslag van Asylos van juli 2018 met als titel *“Ethiopia and Eritrea: Prevalence of false ID documents.”* Uit dit document blijkt dat slechts een zeer klein deel van de Ethiopische paspoorten die worden gecontroleerd vals blijken te zijn en dat Ethiopische paspoorten moeilijk na te maken zijn en vervalsingen daarom zeldzaam en duur zijn. Er wordt op gewezen dat wel werd vastgesteld dat soms authentieke paspoorten worden verkregen op basis van andere vervalste documenten die op lagere administratieve echelons worden verstrekt en dat om documentenfraude tegen te gaan in 2012 een nieuwe wet werd uitgevaardigd waarbij een nationale identiteitskaart, met onder meer een foto en vingerafdrukken, wordt voorzien. Deze informatie geeft geen aanleiding tot het besluit dat dient te worden uitgegaan van de veronderstelling dat Ethiopische paspoorten in regel niet betrouwbaar zijn of dat verweerder in casu diende aan te nemen dat het authentieke paspoort waarvan verzoekster gebruik maakte niet toelaat haar identiteit vast te stellen en dat hij nadere onderzoeken diende verrichten. In dit verband moet erop worden gewezen dat verzoekster geen stukken aanbracht waaruit zou blijken dat zij op basis van valse documenten een authentiek document heeft kunnen verwerven. Zij houdt ook niet voor dat dit zou zijn gebeurd. Zij stelt enkel niet te weten op welke wijze een derde, die bovendien in een ander land verbleef, alles voor haar regelde.

Verzoekster voegt verder nog een aantal stukken toe die volgens haar ontegensprekelijk aantonen dat zij de Eritrese nationaliteit heeft. Zij stelt dat deze documenten, die zij niet aan verweerder overmaakte alvorens deze de bestreden beslissing nam, zodat deze er geen rekening mee kon houden, de Eritrese identiteitskaarten zijn van haar vader en moeder en de verblijfskaart van haar broer. Los van het gegeven dat de stukken waarnaar verzoekster verwijst niet leesbaar zijn en er dus hoe dan ook niets uit kan worden afgeleid, moet worden gesteld dat verzoekster door het neerleggen van stukken die de identiteit en/of de verblijfstoestand van bepaalde personen zouden aantonen niet aannemelijk maakt dat haar verklaringen als zou zij niet de persoon zijn aan wie een authentiek Ethiopisch paspoort werd afgegeven enige grond hebben. Verzoekster zet niet uiteen hoe uit de identiteitskaart of verblijfsvergunning van een derde persoon zou kunnen worden afgeleid dat zij een verwant is van deze persoon en dat zij een andere identiteit heeft dan deze die blijkt uit een authentiek paspoort.

Waar verzoekster erop wijst dat zij Tigrinya spreekt moet worden gesteld dat niet blijkt dat deze taal alleen door Eritrese onderdanen wordt gesproken. Ter terechtzitting erkent verzoeksters raadvrouw bovendien dat deze taal ook door een deel van de Ethiopische bevolking wordt gesproken. Het feit dat verzoekster Tigrinya spreekt heeft derhalve niet tot gevolg dat dient te worden aangenomen dat zij geen Ethiopisch staatsburger kan zijn.

Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoekster initieel, toen haar werd verzocht haar reistraject naar België uiteen te zetten, geen gewag maakte van het gebruik van een paspoort en visum. Zij verklaarde via Soedan en Libië te hebben gereisd en verscheidene maanden in Libië te hebben verbleven. Pas nadat het bewijs werd geleverd dat zij in november 2018 nog in Addis Abeba verbleef en dat zij met een paspoort met visum naar Europa reisde wijzigde zij haar verklaringen. De Raad dient dan ook in

aanmerking te nemen dat verzoekster er niet voor terugschrikt de waarheid te verhullen en valse verklaringen af te leggen.

Aangezien verzoekster Ethiopië in het bezit van een authentiek Ethiopisch paspoort met een Italiaans visum heeft verlaten kan zij niet nuttig verwijzen naar de risico's die personen lopen die zonder de vereiste reisdocumenten Ethiopië verlaten. Daar geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster een Eritrees staatsburger is kan zij ook niet worden gevolgd in haar stelling dat er een risico bestaat dat de Ethiopische autoriteiten haar zullen terugsturen naar Eritrea en is haar uiteenzetting inzake de behandeling van deserteurs in dat land niet relevant.

De Raad benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Verzoekster blijft op dit punt in gebreke.

De Raad merkt bovendien op dat verzoekster meermaals de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat van een vreemdeling die werkelijk vreest in zijn land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen kan worden verwacht dat hij van deze mogelijkheid gebruik maakt. Verzoekster opteert ervoor dit niet te doen wat een indicatie vormt dat zij er zelf niet van overtuigd is dat zij een reëel risico loopt om in haar land van herkomst te worden onderworpen aan behandelingen die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan, op basis van de door verzoekster afgelegde verklaringen en aangebrachte stukken, niet worden vastgesteld.

2.3.2.4. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder, die kon achterhalen dat zij met een Ethiopisch paspoort naar Europa reisde en dat de identiteit die zij opgaf niet overeenstemde met deze die vermeld staat op dit paspoort, geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of dat hij enig relevant gegeven, waarover hij kon beschikken op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam, over het hoofd zou hebben gezien.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2.5. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

G. DE BOECK